

Arrest

nr. 207 483 van 1 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 september 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 juni 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 27 juni 2018.

1.3. Op 10 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 juli 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, K.(...) T.(...), verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, van etnie Arabisch te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren in Saidiya op 16 mei 1988, en hebt nooit op enige andere plaats in Marokko gewoond. Uw familie verliet stukje bij beetje Marokko om zich in België te vestigen: eerst uw moeder en dan uw vader vestigden zich in België, waarna zij hun minderjarige kinderen lieten overkomen. Zelf kon u geen gebruik maken van gezinshereniging om naar uw moeder in België te reizen omdat u reeds meerderjarig was. Zo bleef u alleen achter in Saidiya. Uw familie regelde het zo dat er een oude vrouw bij u kwam inwonen zodat u niet helemaal alleen zou moeten vertoeven daar. J.(...), een notoir draaideurcrimineel en tevens een verre verwant van uw vader, wist dat uw familie vertrokken was en wilde met u trouwen, wat u niet zag zitten wegens het leeftijdsverschil. Hij bedreigde u en probeerde u af te persen. J.(...) wilde seks met u, eiste geld van u, dreigde ermee u tot prostitutie te dwingen en probeerde u ertoe te brengen slaappillen te gaan dealen op uw school. Hij heeft u bedreigd, aangerand en fysiek aangevallen. De politie weigerde steeds om u bij te staan omdat zij de feiten niet voldoende zwaarwichtig vonden. Gaandeweg raakte uw familie overtuigd dat u beter het land kon verlaten. Uw zus regelde een studentenvisum voor Frankrijk, waarna u verder reisde naar België. U bent op 17 september 2010 in België aangekomen, en verbleef jarenlang illegaal in het land. In 2016 nam u contact op met een advocaat die bij DVZ zou werken, en die voor u papieren zou regelen. In 2017 liet hij u weten dat hij had gezorgd voor een verblijfsvergunning van een jaar, geldig vanaf april 2018 tot april 2019. Toen u daarvoor de formaliteiten wilde regelen, kwamen de autoriteiten tot de conclusie dat u een vals document had voorgelegd. U werd daarom van uw vrijheid beroofd en op 25 mei 2018 overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Uw repatriëring naar Marokko stond gepland op 17 juni 2018, doch diende te worden geannuleerd omdat u op 13 juni 2016 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Marokko vreest u door J.(...) vermoord te worden.

Ter staving van uw verzoek hebt u geen documenten neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar Marokko daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt bij terugkeer naar Marokko te vrezen dat u door J.(...) zou worden vermoord (CGVS, p. 12).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw claim nood te hebben aan internationale bescherming in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat u reeds sinds september 2010 in België verblijft

en pas op 13 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u op 25 mei 2018 reeds werd gehoord door een medewerker van DVZ en dat u toen reeds bent geweest op de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen en dat u pas effectief om internationale bescherming verzocht nadat u geïnformeerd werd dat u onderworpen was aan een gedwongen verwijderingsmaatregel. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij of zij dit onmiddellijk te kennen geeft bij aankomst. Dat u meer dan zeven jaar wacht doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees, die volgens uw verklaringen bovendien reeds bestond vóór uw vertrek uit Marokko.

U verklaart zelf dat u asiel hebt aangevraagd in België omdat u niet wilde terugkeren naar Marokko "want daar heb ik niets te zoeken" (CGVS, p.11). U verklaart tevens dat u niet eerder om internationale bescherming hebt gevraagd omdat u niet wist dat dergelijke procedures bestonden, maar erkent dat u ook nooit hebt gezocht naar enige manier om in België bescherming te krijgen (CGVS, p.11). U was zich er nochtans van bewust dat u als enige van de familie geen geldige verblijfsdocumenten had, en dat uw droom om verder te studeren buiten bereik zou blijven zolang u geen documenten had (CGVS, p.10,13). In die omstandigheden verbaast het dat u zich nooit zelfs enige moeite getroost hebt om inlichtingen in te winnen over de mogelijkheden daartoe. Dat uw ouders ouderwets zijn en laaggeschoold en dus geen weet hebben van de procedures is geen afdoend argument: in de eerste plaats zijn ze er wel in geslaagd om de procedure voor gezinshereniging te doorlopen, wat uw beoordeling tegenspreekt en bovendien is dergelijke onwetendheid geen uitleg voor het feit dat u deze lacune in jullie kennis nooit probeerde remediëren (CGVS, p.10).

Verder moet worden vastgesteld dat uw relaas tal van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden vertoont, terwijl u op diverse punten ook zeer vaag blijft.

U beweert dat u door J.(...) werd belaagd en dat u na het overlijden van de oude vrouw die bij u inwoonde besliste te stoppen met uw studies, uw ambities zou opbergen en Marokko wou verlaten (CGVS, p.5) In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag tot gezinshereniging die u in 2009 hebt gedaan en die u werd geweigerd. Hieruit kan worden opgemaakt dat u de beslissing om te stoppen met uw studies en Marokko te verlaten in werkelijkheid al veel vroeger was genomen. U bevestigt dat ook tijdens uw persoonlijk onderhoud, waarmee u de eerdere verklaring lijkt tegen te spreken (CGVS, p.10).

Hoewel uw moeder deze man identificeerde als J.(...), een verre verwant van uw vader die bij zijn moeder woonde (CGVS, p.5,6), blijkt u niet in staat om de achternaam te geven van deze man die u maandenlang geterroriseerd zou hebben en die u tot op heden zegt te vrezen, wat toch zeer opmerkelijk is. Het doet op zich al de wenkbrauwen fronsen dat u hem afschildert als een beruchte misdadiger, wiens reputatie maakte dat niemand tegen hem zou durven getuigen (CGVS, p.8) en toch zijn identiteit te weten moest komen door over de telefoon een beschrijving te geven aan uw moeder, die u vertelde wat u weet over J.(...) (CGVS, p.6).

De manier waarop u op deze situatie reageerde is ook zeer eigenaardig. U verklaart dat u vaak naar de politie ging en dat zij u wandelen stuurden: omdat ze geen bloed zagen achtten ze de feiten niet voldoende ernstig (CGVS, p.7). U kan van deze klachten bij de politie geen documenten voorleggen omdat u die hebt achtergelaten bij uw vertrek uit Marokko (CGVS, p.7). Daardoor blijven deze klachten die u zou hebben ingediend een blote bewering. Het is verder ook vreemd dat de politie zo weinig interesse aan de dag legt voor iemand die zo vaak in de gevangenis zat dat het zijn tweede thuis was (CGVS, p.9). U wuift dat weg door te stellen dat de politie alleen onderzoek instellen naar zware feiten zoals moord of ernstige slagen en verwondingen, en niet voor mondelinge dreigementen (CGVS, p.7). Toch zegt u dat J.(...) reeds gevangenisstraffen had uitgezeten voor drugsfeiten en diefstallen in Berkane (CGVS, p.9), wat er op wijst dat de politie in Marokko de nodige aandacht heeft voor andere feiten dan de zwaarste gewelddelicten. U bent zelf overigens nooit naar de politie van Berkane gegaan, waar J.(...) diefstallen ging plegen en allicht een bekende van de politie was, omdat u dacht dat zij u zouden verwijzen naar de politie in Saidiya (CGVS, p.7). Kennelijk hebben u noch iemand anders ooit een poging ondernomen om te ontdekken bij wie u terecht zou kunnen toen de politie uw klachten niet ernstig nam (CGVS, p.12). U beweert daarbij dat u een zeer recent medisch rapport zou moeten hebben dat uw verklaringen ondersteunt, anders wordt de zaak niet behandeld (CGVS, p.12). U bent zelf nooit naar de dokter geweest om dergelijke vaststellingen te doen (CGVS, p.12), hoewel u beweert dat hij u tegen uw wil heeft betast (CGVS, p.7) en verminkt door u met een heet mes brandwonden toe te brengen op uw arm (CGVS, p.5). Dat u weet dat een doktersattest de politie tot actie zou kunnen brengen en dan toch blijft herhalen dat de politie in Marokko geen aandacht schenkt aan verbale

bedreigingen (CGVS, p.9) is dan ook naast de kwestie. Dat u met de meest ernstige feiten niet naar de politie stapte is weinig aannemelijk. Hierbij moet ook in het achterhoofd gehouden worden dat J.(...) volgens u een bekende was van het gerecht, wat op zich al een verhoogde aandacht van de politie zou uitlokken. Volgens u is hij bekend voor drugsfeiten (CGVS, p.9) en probeerde hij u onder druk te zetten om slaappillen te verkopen op uw school (CGVS, p.6). Het is dan ook weinig plausibel dat de politie ook voor deze feiten geen belangstelling had zoals u verklaart (CGVS, p.9). U beschikte bovendien over talrijke getuigen. Gevraagd naar wie op de hoogte was van deze feiten verwijst u aanvankelijk alleen naar uw moeder, die ook degene was die J.(...) kon identificeren aan de hand van uw beschrijving (CGVS, p.6). Even later verklaart u dan weer dat veel mensen met J.(...) hebben gesproken om hem te ontraden, maar dat J.(...) zeer koppig was. U hebt het dan over de burens die J.(...) zagen en wisten dat hij u lastig viel, en dat zij dikwijls zijn tussengekomen (CGVS, p.7). Deze mensen waren allen op de hoogte, maar waren te bang om klacht in te dienen (CGVS, p.8). Dat uw buurt werd onderworpen aan een klimaat van angst door een narcomaan die nog maar net de gevangenis had verlaten (CGVS, p.5) zonder dat de politie daar enige belangstelling voor heeft, valt moeilijk te rijmen. Dat u niet spontaan aangaf dat uw burens op de hoogte waren en betrokken raakten als u werd gevraagd wie er op de hoogte was van de situatie, is eveneens zeer vreemd.

Dat u de reactie van uw moeder over deze beweerde gebeurtenissen omschrijft als een aanmoediging om u niets daarvan aan te trekken, thuis te blijven en verder te studeren (CGVS, p.8) kan ook nauwelijks ernstig genomen worden. Dat zelfs uw eigen moeder zo lichtvaardig omspringt met ingrijpende aantastingen van uw morele en fysieke integriteit is toch weinig waarschijnlijk, en in elk geval door u onverklaard gelaten (CGVS, p.8).

Verder dient erop gewezen te worden dat u ook niet probeerde om een vangnet voor alleenstaande vrouwen in moeilijkheden te zoeken. U verklaart wel dat zoiets niet bestaat in Saidiya en Berkane (CGVS, p.8,11) maar het is onduidelijk waarop u zich baseert omdat u toegeeft ook nooit naar dergelijke organisatie te hebben gezocht (CGVS, p.12). Gezien de door u geschetste precaire situatie komt uw gebrek aan initiatief om uit die situatie te geraken zo weinig aannemelijk over waardoor dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend ondermijnt.

Indien aan uw beweringen over hoe J.(...) u belaagde al enig geloof zou worden gehecht, wat in casu niet zo is, moet ook nog worden aangestipt dat deze feiten dateren uit 2010, en dat u en uw familie sinds uw vertrek niets meer hebben gehoord (CGVS, p.8). Bijgevolg zouden uw beweringen niet kunnen volstaan om in uw hoofde van een vrees bij terugkeer te gewagen. U bent evenwel zeker dat hij nog steeds aan u denkt (CGVS, p.9) en zegt 100% zeker te zijn dat u hem zou tegenkomen bij terugkeer naar Marokko (CGVS, p.12). Aangezien u reeds sinds 2010 geen enkel nieuws over hem hebt gehoord, en bijgevolg niet weet of hij nog leeft, zijn jaren slijt als bajesklant dan wel Saidiya heeft verlaten, is u gevraagd waarop u zich baseert als u verklaart dat hij u zou zoeken en vermoorden. U antwoordt dat hij nog steeds in het land is dat niemand met een crimineel als hem zou willen trouwen (CGVS, p.13).

Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat u het onmogelijk acht om eender waar in Marokko de bescherming van de overheid in te roepen (CGVS, p.13). Dat is opnieuw een blote bewering die u met geen enkel element staft. Uit algemeen beschikbare informatie dat er in Marokko wel degelijk een werkend gerechtelijk apparaat bestaat waarop u beroep zou kunnen doen. U bracht geen elementen aan die het tegendeel aantonen.

Om al deze redenen moet worden besloten dat het Vluchtelingenstatuut u niet kan worden toegekend.

U legt geen documenten neer die bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko, temeer daar u geen enkele melding van politieke activiteiten en zeer expliciet stelt geen andere problemen in Marokko te hebben ondervonden dan de door u beweerde belaging door J.(...) (CGVS p.13).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier kopieën bevinden van uw Marokkaanse paspoort. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen deze stukken geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), geeft verzoekster vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarna zij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster voert aan dat zij zeer doorleefde verklaringen aflegt omtrent de aanhoudende aanrandingen en bedreigingen, dewelke plaatsvonden in 2010, waarna zij haar land van herkomst ontvluchtte en veiligheid vond in aanwezigheid van haar familie in België. Zij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat haar verklaringen te beoordelen in het licht van de rechten en de positie van vrouwen op dat ogenblik, in 2010, en zij citeert dienaangaande een passage uit het *“Country of Origin Information Report – Morocco”* van United Kingdom Home Office van 9 november 2010. Verzoekster voert aan dat de Marokkaanse gemeenschap in 2010 op vlak van geweld tegen vrouwen nog niet zo ver stond als heden en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er overigens geen rekening mee heeft gehouden dat tot op de dag van vandaag slachtoffers van verkrachting en seksueel geweld vaak worden gecriminaliseerd. Om deze reden was het voor verzoekster naar eigen zeggen niet mogelijk om aan te dringen op het neerleggen en doorzetten van haar klachten bij de politie. Het is immers zeer reëel dat zij zal worden vervolgd omwille van de criminalisering van slachtoffers van seksueel geweld, aldus verzoekster, die er onder verwijzing naar het rapport *“Morocco: New Violence Against Women Law”* van Human Rights Watch van 26 februari 2018 nog op wijst dat heden nog steeds problematische reacties bij politiediensten worden waargenomen.

Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij niet probeerde om een vangnet voor alleenstaande vrouwen in moeilijkheden te zoeken, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal andermaal nalaat om desbetreffende informatie te kaderen in de juiste tijdspanne. Mogelijks is het heden gemakkelijker voor vrouwen te Marokko om naar een 'safehouse' te gaan daar deze meer wijdverspreid zijn, doch was dit in 2010 niet het geval, aldus verzoekster, die opnieuw citeert uit het *“Country of Origin Information Report – Morocco”* van United Kingdom Home Office van 9 november 2010.

In zoverre in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat zij heden niet langer een gegronde vrees kan voorhouden daar zij sedertdien geen contact meer heeft gehad met haar agressor, merkt verzoekster op dat onmogelijk van haar kan worden verwacht dat zij haar agressor zou contacteren teneinde te achterhalen waar hij nu mee bezig is.

Verzoekster stelt wel degelijk een reëel risico te lopen op een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar haar land van herkomst en zij besluit: *“Om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren had verwerende partij een beslissing moeten nemen op basis van alle gegevens in voorliggend dossier die zij wist, of redelijkerwijs had moeten weten. Dit op basis van de verklaringen van verzoekster en de beschikbare landeninformatie van het land van herkomst van verzoekster. Indien de situatie dit vereist, dienen de bevoegde instanties ambtshalve bijkomend onderzoek uit te voeren naar bepaalde situaties.*

In voorliggend dossier heeft verwerende partij zich beperkt tot het minimaliseren van de hele asielpcedure van verzoekster, zij betwist de geloofwaardigheid van verzoekster op basis van haar buikgevoel en voert een controle op basis van landeninformatie van heden, in plaats van deze te situeren in de correcte tijdspanne. Op elk ogenblik van het onderzoek heeft zij nagelaten de grieven van verzoekster op een rigoureuze wijze te onderzoeken.

Dat overigens een vervolging die in het verleden plaats vond ervoor zorgt dat verwerende partij alle twijfel op een schending van artikel 3 EVRM dient weg te nemen. Zij heeft nagelaten dit te doen.

Uit deze uiteenzetting blijkt manifest dat het CGVS nagelaten heeft de asielaanvraag van verzoekster inhoudelijk te onderzoeken. Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing derhalve artikel 3 EVRM.”

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) haar nood aan internationale bescherming in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat zij reeds sinds september 2010 in België verblijft en pas op 13 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, en dan nog pas nadat zij geïnformeerd werd dat zij onderworpen was aan een gedwongen verwijderingsmaatregel, (ii) haar relaas tal van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden vertoont, terwijl zij op diverse punten ook zeer vaag blijft, zoals uitgebreid wordt toegelicht, (iii) zij niet probeerde om een vangnet voor alleenstaande vrouwen in moeilijkheden te zoeken, gebrek aan initiatief welk gezien de door haar geschetste preciaire situatie de geloofwaardigheid van haar verklaringen bijkomend ondermijnt, (iv) indien aan haar beweringen over hoe J. haar belaagde al enig geloof zou worden gehecht, wat *in casu* niet zo is, moet worden aangestipt dat deze feiten dateren uit 2010 en dat zij en haar familie sinds haar vertrek niets meer over J. hebben gehoord, waardoor haar beweringen niet kunnen volstaan om in haar hoofde van een vrees bij terugkeer te gewagen, (v) zij het onmogelijk acht om eender waar in Marokko de bescherming van de overheid in te roepen doch dit opnieuw een blote bewering is die zij met geen enkel element staft en uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Marokko wel degelijk een werkend gerechtelijk apparaat bestaat waarop zij beroep zou kunnen doen, (vi) er evenmin redenen zijn om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen vermits zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval zij zou terugkeren naar Marokko, temeer zij geen enkele melding maakte van politieke activiteiten en zeer expliciet stelde geen andere problemen in Marokko te hebben ondervonden dan de door haar beweerde belaging door J. en (vii) de kopie van haar Marokkaans paspoort slechts betrekking heeft op haar identiteit en nationaliteit, gegevens die niet ter discussie staan.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster de motieven volledig ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“U stelt bij terugkeer naar Marokko te vrezen dat u door J.(...) zou worden vermoord (CGVS, p.12).*

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw claim nood te hebben aan internationale bescherming in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat u reeds sinds september 2010 in België verblijft en pas op 13 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u op 25 mei 2018 reeds werd gehoord door een medewerker van DVZ en dat u toen reeds bent geweest op de mogelijk om internationale bescherming te vragen en dat u pas effectief om internationale bescherming verzocht nadat u geïnformeerd werd dat u onderworpen was aan een gedwongen verwijderingsmaatregel. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij of zij dit onmiddellijk te kennen geeft bij aankomst. Dat u meer dan zeven jaar wacht doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees, die volgens uw verklaringen bovendien reeds bestond vóór uw vertrek uit Marokko.

U verklaart zelf dat u asiel hebt aangevraagd in België omdat u niet wilde terugkeren naar Marokko “want daar heb ik niets te zoeken” (CGVS, p.11). U verklaart tevens dat u niet eerder om internationale bescherming hebt gevraagd omdat u niet wist dat dergelijke procedures bestonden, maar erkent dat u ook nooit hebt gezocht naar enige manier om in België bescherming te krijgen (CGVS, p.11). U was zich er nochtans van bewust dat u als enige van de familie geen geldige verblijfsdocumenten had, en dat uw droom om verder te studeren buiten bereik zou blijven zolang u geen documenten had (CGVS, p.10,13). In die omstandigheden verbaast het dat u zich nooit zelfs enige moeite getroost hebt om inlichtingen in te winnen over de mogelijkheden daartoe. Dat uw ouders ouderwets zijn en laaggeschoold en dus geen weet hebben van de procedures is geen afdoend argument: in de eerste plaats zijn ze er wel in geslaagd om de procedure voor gezinshereniging te doorlopen, wat uw beoordeling tegenspreekt en bovendien is dergelijke onwetendheid geen uitleg voor het feit dat u deze lacune in jullie kennis nooit probeerde remediëren (CGVS, p.10).

Verder moet worden vastgesteld dat uw relaas tal van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden vertoont, terwijl u op diverse punten ook zeer vaag blijft.

U beweert dat u door J.(...) werd belaagd en dat u na het overlijden van de oude vrouw die bij u inwoonde besliste te stoppen met uw studies, uw ambities zou opbergen en Marokko wou verlaten (CGVS, p.5) In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag tot gezinshereniging die u in 2009 hebt gedaan en die u werd geweigerd. Hieruit kan worden opgemaakt dat u de beslissing om te stoppen met uw studies en Marokko te verlaten in werkelijkheid al veel vroeger was genomen. U bevestigt dat ook tijdens uw persoonlijk onderhoud, waarmee u de eerdere verklaring lijkt tegen te spreken (CGVS, p.10).

Hoewel uw moeder deze man identificeerde als J.(...), een verre verwant van uw vader die bij zijn moeder woonde (CGVS, p.5,6), blijkt u niet in staat om de achternaam te geven van deze man die u maandenlang geterroriseerd zou hebben en die u tot op heden zegt te vrezen, wat toch zeer opmerkelijk is. Het doet op zich al de wenkbrauwen fronsen dat u hem afschildert als een beruchte misdadiger, wiens reputatie maakte dat niemand tegen hem zou durven getuigen (CGVS, p.8) en toch zijn identiteit te weten moest komen door over de telefoon een beschrijving te geven aan uw moeder, die u vertelde wat u weet over J.(...) (CGVS, p.6).” Het geheel van deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en die de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas reeds in ernstige mate ondermijnen, blijft aldus onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: “De manier waarop u op deze situatie reageerde is ook zeer eigenaardig. U verklaart dat u vaak naar de politie ging en dat zij u wandelen stuurden: omdat ze geen bloed zagen achtten ze de feiten niet voldoende ernstig (CGVS, p.7). U kan van deze klachten bij de politie geen documenten voorleggen omdat u die hebt achtergelaten bij uw vertrek uit Marokko (CGVS, p.7). Daardoor blijven deze klachten die u zou hebben ingediend een blote bewering. Het is verder ook vreemd dat de politie zo weinig interesse aan de dag legt voor iemand die zo vaak in de gevangenis zat dat het zijn tweede thuis was (CGVS, p.9). U wuift dat weg door te stellen dat de politie alleen onderzoek instellen naar zware feiten zoals moord of ernstige slagen en verwondingen, en niet voor mondelinge dreigementen (CGVS, p.7). Toch zegt u dat J.(...) reeds gevangenisstraffen had uitgezeten voor drugsfeiten en diefstallen in Berkane (CGVS, p.9), wat er op wijst dat de politie in Marokko de nodige aandacht heeft voor andere feiten dan de zwaarste misdaden. U bent zelf overigens nooit naar de politie van Berkane gegaan, waar J.(...) diefstallen ging plegen en allicht een bekende van de politie was, omdat u dacht dat zij u zouden verwijzen naar de politie in Saidiya (CGVS, p.7). Kennelijk hebben u noch iemand anders ooit een poging ondernomen om te ontdekken bij wie u terecht zou kunnen toen de politie uw klachten niet ernstig nam (CGVS, p.12). U beweert daarbij dat u een zeer recent medisch rapport zou moeten hebben dat uw verklaringen ondersteunt, anders wordt de zaak niet behandeld (CGVS, p.12). U bent zelf nooit naar de dokter geweest om dergelijke vaststellingen te doen (CGVS, p.12), hoewel u beweert dat hij u tegen uw wil heeft betast (CGVS, p.7) en verminkt door u met een heet mes brandwonden toe te brengen op uw arm (CGVS, p.5). Dat u weet dat een doktersattest de politie tot actie zou kunnen brengen en dan toch blijft herhalen dat de politie in Marokko geen aandacht schenkt aan verbale bedreigingen (CGVS, p.9) is dan ook naast de kwestie. Dat u met de meest ernstige feiten niet naar de politie stapte is weinig aannemelijk. Hierbij moet ook in het achterhoofd gehouden worden dat J.(...) volgens u een bekende was van het gerecht, wat op zich al een verhoogde aandacht van de politie zou uitlokken. Volgens u is hij bekend voor drugsfeiten (CGVS, p.9) en probeerde hij u onder druk te zetten om slaappillen te verkopen op uw school (CGVS, p.6). Het is dan ook weinig plausibel dat de politie ook voor deze feiten geen belangstelling had zoals u verklaart (CGVS, p.9). U beschikte bovendien over talrijke getuigen. Gevraagd naar wie op de hoogte was van deze feiten verwijst u aanvankelijk alleen naar uw moeder, die ook degene was die J.(...) kon identificeren aan de hand van uw beschrijving (CGVS, p.6). Even later verklaart u dan weer dat veel mensen met J.(...) hebben gesproken om hem te ontraden, maar dat J.(...) zeer koppig was. U hebt het dan over de burens die J.(...) zagen en wisten dat hij u lastig viel, en dat zij dikwijls zijn tussengekomen (CGVS, p.7). Deze mensen waren allen op de hoogte, maar waren te bang om klacht in te dienen (CGVS, p.8). Dat uw buurt werd onderworpen aan een klimaat van angst door een narcomaan die nog maar net de gevangenis had verlaten (CGVS, p.5) zonder dat de politie daar enige belangstelling voor heeft, valt moeilijk te rijmen. Dat u niet spontaan aangaf dat uw burens op de hoogte waren en betrokken raakten als u werd gevraagd wie er op de hoogte was van de situatie, is eveneens zeer vreemd.” Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Immers, waar zij aanvoert dat de Marokkaanse gemeenschap in 2010 op het vlak van geweld tegen vrouwen nog niet zo ver stond als heden en zij in dit verband een passage citeert uit het “Country of Origin Information Report – Morocco” van United Kingdom Home Office van 9 november 2010, waaruit onder meer blijkt dat maatschappelijke discriminatie van vrouwen anno 2010 een probleem blijft, vooral op het platteland, en dat ondanks wettelijke hervormingen en een overheids campagne ter preventie van geweld tegen vrouwen, ook seksuele intimidatie nog steeds een probleem vormt, slaagt zij er geenszins in een valabele verklaring te bieden voor het feit dat de politie zo weinig interesse aan de dag zou leggen voor feiten gepleegd door J., blijkens verzoeksters verklaringen een gekende crimineel die reeds gevangenisstraffen had uitgezeten voor drugsfeiten en diefstallen in Berkane. Ook de argumentatie dat tot op de dag van vandaag slachtoffers van verkrachting en seksueel geweld vaak worden gecriminaliseerd en dat het daarom voor verzoekster niet mogelijk was om aan te dringen op het neerleggen en doorzetten van haar klachten bij de politie, kan te dezen niet overtuigen.

De feiten waarvan verzoekster naar eigen zeggen het slachtoffer zou zijn geweest, zijn immers niet louter te herleiden tot seksueel geweld. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij door J. werd bedreigd en afgeperst, dat hij haar fysiek heeft aangevallen, dat hij haar wilde dwingen tot prostitutie en dat hij haar onder druk zette om slaappillen te verkopen op haar school. Aangezien J. volgens verzoekster bekend was bij de politie voor onder andere drugsfeiten, acht het Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet plausibel dat de politie ook voor deze feiten geen belangstelling zou hebben gehad. Wat betreft het fysiek geweld, verklaarde verzoekster bovendien zelf dat een doktersattest de politie tot actie zou kunnen brengen, zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk waarom verzoekster, die stelt dat J. haar tegen haar wil heeft betast en haar heeft verminkt door met een heet mes brandwonden toe te brengen op haar arm, nooit naar de dokter is geweest om de nodige vaststellingen te laten doen en alzo haar verklaringen en klachten te ondersteunen en kracht bij te zetten. Verzoekster slaagt er met de uiteenzetting in het verzoekschrift dan ook niet in een verklaring te bieden voor haar eigen gedrag, noch voor de door haar beweerde onwil van de politie om op te treden tegen een beruchte misdadiger als J.. In zoverre verzoekster er te dezen onder verwijzing naar het rapport *“Morocco: New Violence Against Women Law”* van Human Rights Watch van 26 februari 2018 nog op wijst dat zelfs heden nog steeds problematische reacties bij politiediensten worden waargenomen, benadrukt de Raad dat de door verzoekster geciteerde passage handelt over de houding van bepaalde politieagenten tegenover slachtoffers van huiselijk geweld, wat echter een totaal andere situatie betreft dan de feiten waarvan verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geweest zodat ook deze algemene informatie niet van dien aard is om de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen te herstellen.

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Dat u de reactie van uw moeder over deze beweerde gebeurtenissen omschrijft als een aanmoediging om u niets daarvan aan te trekken, thuis te blijven en verder te studeren (CGVS, p.8) kan ook nauwelijks ernstig genomen worden. Dat zelfs uw eigen moeder zo lichtvaardig omspringt met ingrijpende aantastingen van uw morele en fysieke integriteit is toch weinig waarschijnlijk, en in elk geval door u onverklaard gelaten (CGVS, p.8).”* Verzoekster voert in het verzoekschrift niet het minste concreet verweer tegen deze motieven, die door de Raad worden overgenomen.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekster nooit probeerde om een vangnet voor alleenstaande vrouwen in moeilijkheden te zoeken. Verzoekster argumenteert in het verzoekschrift onder verwijzing naar het *“Country of Origin Information Report – Morocco”* van United Kingdom Home Office van 9 november 2010 dat het heden mogelijks gemakkelijker is voor vrouwen in Marokko om naar een 'safehouse' te gaan daar deze meer wijdverspreid zijn, doch dit in 2010 niet het geval was. Uit de door haar aangehaalde informatie kan echter niet blijken dat vrouwen die het slachtoffer waren geweest van geweld anno 2010 nergens terecht konden voor hulp. Integendeel, uit de in het verzoekschrift aangehaalde citaten blijkt dat er ook toen reeds organisaties bestonden die opkwamen voor vrouwenrechten, dat er sinds 2002 opvanghuizen en ondersteunende netwerken voor vrouwen ontstonden in de grote steden, en dat er in heel het land verschillende initiatieven werden ontplooid zoals 'luistercentra', waar vrouwen die het slachtoffer waren van misbruikt worden gestimuleerd om te praten over hun ervaringen, en een gratis telefonische hulplijn waar vrouwen juridische hulp en begeleiding wordt geboden. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nooit naar dergelijke organisaties heeft gezocht. Gezien de door haar geschetste precaire situatie komt haar gebrek aan initiatief om uit die situatie te geraken dusdanig weinig aannemelijk over dat dit de geloofwaardigheid van haar verklaringen bijkomend ondermijnt.

Zelfs zo aan verzoeksters beweringen over hoe J. haar belaagde enig geloof zou worden gehecht, *quod non in casu*, toont verzoekster op generlei wijze aan dat haar vrees voor deze persoon thans nog steeds actueel zou zijn. Zoals reeds wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, hebben verzoekster of haar familie sinds haar vertrek uit Marokko in 2010 geen enkel nieuws vernomen over J. en weet zij dus niet te vertellen of hij thans nog steeds in Saidiya woont, of hij eventueel opnieuw in de gevangenis zit en of hij überhaupt nog leeft. Verzoekster kan bezwaarlijk ernstig worden genomen waar zij in het verzoekschrift opwerpt dat van haar onmogelijk kan verwacht worden dat zij haar agressor zou contacteren teneinde te achterhalen waar hij nu mee bezig is. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat J. een verre verwant van haar vader is. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekster of haar familie via familieleden in Marokko enig nieuws over J. zouden (hebben) kunnen bekomen.

Tot slot merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht het volgende op: *“Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat u het onmogelijk acht om eender waar in Marokko de bescherming van de overheid in te roepen (CGVS, p.13). Dat is opnieuw een blote bewering die u met geen enkel element staft. Uit algemeen beschikbare informatie dat er in Marokko wel degelijk een werkend gerechtelijk apparaat bestaat waarop u beroep zou kunnen doen. U bracht geen elementen aan die het tegendeel aantonen.”* Verzoekster volhardt slechts in de vrees die zij stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Marokko doch zij brengt geen elementen bij waarbij kan blijken dat zij zich desgevallend niet zou beroepen op de bescherming die wordt geboden door de Marokkaanse overheid.

Verzoekster blijft voor het overige steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen. Zo maakte zij geen enkele melding van politieke activiteiten en stelde zij zeer expliciet geen andere problemen in Marokko te hebben ondervonden dan de door haar beweerde belaging door J..

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen met een verwijzing naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS